

[Lis Starcke.]

Efter vor mening må nedbringelsen af tonnage begynde fra den store ende, idet det er de store, maskinkraftige fartøjer med alle mulige elektroniske indretninger, som er i højeste grad miljøfordærvende. Dertil kommer, at mange af disse fartøjer egentlig udelukkende er bygget som objekt for pengemænds afskrivningsspekulationer, og vi har heller ikke nogen sympati for trusserederne.

Kvoteringer vil gøre disse fartøjer urentable, og så ville de lidt efter lidt forsvinde. Så kan man godt sige, at det er lidt ærgerligt, fordi det netop er de fineste fartøjer – i hvert fald mange af dem – men på den anden side må man også sige, at det er dem, der har størst mulighed for rovfiskeri.

Også den ældre og urentable del af kutterflåden bør saneres bort. Med en flåde af samme størrelse som i begyndelsen af 1950'erne og af nogenlunde lignende fordeling med hensyn til størrelse og udrustning ville vi befinde os på et passende niveau for at udnytte fiskemængden i Nordsøen. Det ville nok koste noget for en del danske fiskere, og vi måtte i alle tilfælde kræve, at de øvrige Nordsølande også skruede udviklingen tilbage med hensyn til fangstmængde og fiskeritonnage.

Kurt Hansen (VS):

Danmarks medlemskab af EF er en påtrængende realitet for fiskeriet i Danmark. EF har afgørende indflydelse på fiskeriets struktur, på markedsforhold og på fiskeriets regulering, bl. a. igennem de forskellige kvoteringsordninger.

Spørgsmålet er, hvorvidt disse reguleringer nødvendigvis behøver at foregå i EF-regie. Fiskerigrænseproblematikken er i vid udstrækning søgt løst igennem FNs havretskonferencer. Reguleringen af fiskeriet i Nordatlanten er i øvrigt blevet varetaget af de nordatlantiske fiskerierorganisationer, så vi mener ikke, at det rigtige forum for en sådan regulering er i EF-regie. Jeg ved udmærket godt, at indførelsen af 200 sømils grænsen, som VS, dog med noget forbehold, gik ind for, nok har bragt dette EF-hav noget nærmere og i højere grad gjort det til en realitet, men vi har altid ment og er stadig af den opfattelse, at det ville være muligt for Danmark at udvide sømilegrænsen, uden at vi behøvede at gå ind i et decideret samarbejde i EF-havet. Men det er nok sådan, at mange kredse ville fægte med arme og ben,

hvis man skulle gå uden om disse EF-organer, når kvoteringsordninger, strukturproblemer osv. skal fastlægges.

Generelt kan man sige, at det gælder for de danske fiskebestande, at de er blevet udnyttet op over det tilladelige niveau eller i hvert fald maksimalt så langt, at man godt kan tale om overfiskning for mange fiskearter. Ser vi på økonomien i fiskeriet i forbindelse med de enkelte arter, må vi konstatere, at billedet faktisk er ret grelt. Hvis man reducerer fiskeriindsatsen ned under det niveau, som giver de maksimale fangster, kan man kompensere for det på rimelig vis gennem økonomisk hjælp, men det er der ikke blevet gjort meget ved. Vi har set, hvordan der er sket en kraftig reduktion af tungebestanden. Vi ved, at torsk, kuller og hvilling ikke har kunnet indfri de fastsatte kvoter, hvilket kun kan tydes derhen, at de åbenbart har været sat alt for højt, og det må formodes – jeg siger udtrykkelig formodes – at man er i gang med en spolering af bestanden. Faktisk gælder det kun for rødspættebestanden, at der ikke er optakt til en forringelse, i hvert fald på kort sigt. For en hel række andre fiskearter: brisling, makrel, tobis osv. har man væsentligt fået beskåret kvoterne, fordi biologerne er blevet klar over, at det er et uholdbart grundlag, man har fisket på.

Hvad angår sperlingfiskeriet, som måske er det, der bliver diskuteret kraftigst, gik vi ind for, at man oprettede denne særlige sperlingkasse. Det var ikke, fordi vi mente, at englænderne skulle have nogen indrømmelser på dette område, men fordi vi vidste, at en alt for stor del af den bifangst, man opnår ved sperlingfiskeriet, er yngel, er konsumfisk, som burde have været anvendt på andre måder end til bare at komme ind i kværnen og blive til foderstof. Jeg vil i denne forbindelse spørge ministeren, om han kan give nogle tal for, procentvis hvor stor en del af bifangsterne i forbindelse med sperlingfiskeriet, som er anvendelige konsumfisk, som er yngel.

Vi går ind for en ændring i strukturen derhen, at man satser mere på konsumfiskeriet end på industrifiskeriet, skidtfiskeriet, eller hvad man nu vil kalde det. Det er den eneste vej at gå, hvis vi skal have ændret naturgrundlaget i en mere positiv og rimelig retning.

Arbejdsforholdene inden for fiskeriet er i meget høj grad belastende, og det gælder både om bord, på havnen og i fabrikkerne. Antallet af arbejdsulykker og dødsulykker er uhyggelig